

Cờ Vàng Trong Trái Tim Tôi

Destiny Nguyễn

Tôi lớn lên trong nỗi nhọc nhằn của mẹ, đôi gánh trĩu nặng trên vai bà. Tôi lớn lên mười năm đầu tiên trong đời không có người cha thân yêu bên cạnh. Tôi lớn lên vào cái thời mà không ai được nhắc đến 4 chữ VNCH. Tôi lớn lên 10 năm dưới mái trường XHCN, mỗi tuần tôi và các bạn cùng trang lứa vẫn hát vang bài chào quốc kỳ nhưng chẳng hiểu gì về lá cờ và cũng chưa một thầy cô giáo nào của Cộng sản dạy cho học sinh về nguồn gốc của lá cờ cả (mãi đến sau này tôi mới hiểu vì sao).

Cho đến một ngày gia đình tôi đặt chân đến xứ sở tự do trên tinh thần “nhân đạo” của hai bên chính phủ, và cũng từng ấy năm kể từ ngày Sài Gòn thất thủ mới được thấy cảnh “chung một nhà”.

Thế là thế hệ những người như tôi một lần nữa lớn lên nhưng trong một xã hội hoàn toàn khác hẳn ở Việt Nam. Những ngày đầu bỡ ngỡ nơi xứ người tôi có rất nhiều thứ phải học, phải thay đổi nên chưa bao giờ để ý đến lá cờ ba tôi trân trọng treo ngay giữa nhà. Sau đó vài năm do còn trẻ nên tôi cũng bắt kịp nhịp sống và hoà nhập với cuộc sống ở đây. Khi đó tôi bắt đầu nhận thức những gì diễn ra xung quanh mình.

Cái mà hằng ngày đập vào mắt tôi đó là lá cờ của Mỹ, nó hiện hữu khắp nơi từ các văn phòng chính phủ, trường học, bệnh viện, văn phòng cảnh sát, nhà thờ v.v.. và rất nhiều nơi trên mọi nẻo đường đến cả nhà ở của người dân. Ngày lễ ngày tết người dân tự ý thức treo cờ chứ không cần ai nhắc nhở. Cũng không phải riêng về việc treo cờ mà cả trong sinh hoạt thường ngày, trong những hoạt động nơi công cộng cũng như trong việc tổ chức xã hội tình cảm của công dân Mỹ đối với lá cờ của họ rất đồng thuận và trân trọng.

Ngày tháng trôi qua tôi bước vào ngưỡng cửa đại học và quyết định trở thành công dân Mỹ. Một điều bắt buộc khi trở thành công dân Mỹ là phải biết sơ lược về lịch sử của Mỹ và nguồn gốc của lá cờ. Và giờ đây tôi mới hiểu vì sao người Mỹ họ yêu nước, yêu lá cờ đến thế. Người ta yêu lá cờ vì nó đại diện cho vô số điều tốt đẹp ở phía sau. Tự do, dân chủ, nhân quyền, cũng như sự đồng lòng của tất cả người dân trong việc tạo ra một xã hội công bằng, văn minh và thịnh vượng. Một xã hội mà trong đó mỗi người đều có quyền lựa chọn cuộc sống cho riêng mình và quyền thực hiện ước mơ của mình.

Nhìn cách người Mỹ đối xử với lá cờ nước họ làm tôi giật mình nhìn lại tôi cũng có một đất nước, một quê hương nhưng sao tôi không biết gì về lá cờ của mình. Rồi tôi nhớ đến lá cờ ba tôi treo ở nhà sao không thấy giống lá cờ mà khi còn cắp sách đến trường tôi vẫn thấy nó nhỏ xíu, bạc màu, cũ kỹ nơi sân trường trên chính nơi chôn nhau cắt rốn của mình? Tôi đem tâm tư nặng trĩu về nhà hỏi ba tôi. Thì ra đất nước tôi, dân tộc tôi có một chiều dài lịch sử bi thương đến như vậy. Sau những gì ba tôi nói tôi bắt đầu đi tìm hiểu, tôi lật tung hết những quyển sách trong thư viện Mỹ nói về Việt Nam Cộng hòa (VNCH). Tôi đi ngược dòng lịch sử của miền Nam VN tìm về hai chế độ đệ I và đệ II VNCH. Càng tìm hiểu tôi càng thấy xót xa phía sau lá cờ vàng ba sọc đỏ ấy là máu và nước mắt của rất nhiều đồng bào đổ xuống chỉ cho một miền Nam hòa bình và tự do.

*Tổ quốc nghiêng mình tiễn biệt một người con
Anh ngã xuống giữa Sài Gòn không để lại đủ họ tên
Nhưng lịch sử nghìn năm sau vẫn nhớ.
Trung Tá Long !
Mây vẫn bay trên đầu anh mỗi chiều, mỗi sớm
Mặt trời mọc mỗi ngày làm lóng lánh giọt sương mai
Như nước mắt mẹ già nhỏ xuống xác con trai
Như ánh mắt chị nhìn chồng trong giờ vĩnh biệt
Đất vẫn một màu nâu đậm đà như tình người dân Việt
Nơi anh nằm hoa cỏ vẫn xanh tươi.
Máu anh rơi để làm đẹp cuộc đời
Tôi thăm đường các em sẽ đến
Các em là thuyền nhờ có anh là bến
Trong cuộc hải hành này anh là ngọn hải đăng soi
Đường tự do dù còn lắm chông gai*

*Nhưng đã có anh mang niềm tin đi trước
Cám ơn anh, người con yêu đất nước
Đã truyền lại cho muôn đời hơi thở Việt Nam.*
(Trích Hơi thở Việt Nam,
thơ Trần Trung Đạo).

Tôi yêu lá cờ VNCH từ những hiểu biết của riêng tôi nhìn về thực trạng VN trong chế độ CS sau bốn mươi năm ngày càng tồi tệ. Tôi may mắn đang sống trong một xã hội luôn bảo vệ phụ nữ và trẻ em rồi nhìn lại thân phận người phụ nữ nơi quê nhà bị chà đạp nhân phẩm một cách thô bạo và trắng trợn, nhìn những em bé thơ vô tội không đủ ăn, không đủ mặc, ngay cả khi vừa chào đời cũng bị vứt vào thùng rác.

Vậy thì các bạn trẻ VN ơi các bạn chào cờ mỗi tuần mà có bao giờ đi tìm hiểu về lá cờ đó hay không? Ngày nay tôi thấy các bạn xem phim Mỹ rất nhiều nhưng có khi nào các bạn để ý trong bất cứ một cuốn phim nào của người Mỹ cũng đều thấp thoáng lá cờ của họ trong đó còn phim ảnh của VN thì sao? Thế đấy! chính lòng yêu nước, yêu lá cờ của người Mỹ đã dạy tôi yêu lá cờ vàng ba sọc đỏ vì ngoài sự nhân bản ra nó còn mang nặng cả tình yêu quê hương, yêu mảnh đất mình sinh ra và lớn lên.

Có một lần khi đi làm Report cho buổi lễ Vinh Danh Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa trong quốc hội tiểu bang VA tôi vô cùng xúc động khi bước vào phòng làm việc của thượng nghị sĩ Black. Ngay cạnh bàn làm việc của ông có 4 lá cờ mà một trong 4 lá cờ đó là cờ VNCH. Tôi vui mừng đến nỗi cứ kéo tay Thiếu Tướng Trần Quang Khôi đến đây đứng làm mẫu cho tôi chụp hình. Rồi những lần đi vận động nhân quyền cho VN trong Quốc Hội Mỹ, biểu tình trước Tòa Bạch Ốc chỉ cần tôi cầm lá cờ vàng trong tay là người ta biết tôi đang làm gì.

Có thể mỗi người có một quan điểm riêng về lá cờ nhưng riêng tôi dù tôi có ủng hộ một lá cờ nào khác đi nữa **trong tim tôi vẫn có lá cờ vàng** vì ít nhất cho đến bây giờ nó vẫn là một lá cờ chính nghĩa, ngoài ra nó còn có một phần xương máu của ba tôi, của những đồng đội ông. Nó có cả nước mắt của bà nội tôi, của mẹ tôi khóc con, chờ chồng.

Tôi cảm ơn nước Mỹ đã cho tôi có cơ hội nói những gì mình muốn nói, tôi cảm ơn người dân Mỹ đã dạy tôi biết trân quý một lá cờ và cũng chính vì vậy mà tôi có cơ hội tìm về cội nguồn lịch sử và yêu quý cha mẹ tôi hơn !!!

Destiny Nguyen.

* * * * *